Amszterdam

Azt hiszem, 1989-et írtunk. Vagy 90-et. Éppen szakközépbe jártunk, vagy annak a környékére (Hámán Kató a Jurányi utcában, rulez), és nagy csörrenéssel lehullott a vasfüggöny, kinyílt előttünk a világ. Arról, amiről addig csak ábrándoztunk, hogy mehetünk majd szabadon az olyannyira áhított nyugatra, valósággá vált.

A magyarok megszállták Bécset, hogy videómagnókkal és szexkazettákkal, illetve mélyhűtőkkel, a legkurresebb vásásrfiákkal térjenek vissza onnan. Mi is mentünk volna, hogy álmainkat valóra váltsuk, de persze egy apróság megakasztott minket; baromira csórók voltunk.

De ez, a haverjaimmal egy olyan alapállapotnak számított, mint például hogy levegőt lélegzünk, vagy hogy Bill a király, szóval nem zavart minket. Új filmes élményeinknek (például a Hair-nek) köszönhetően megtudhattuk, hogy a marihuana egy menő dolog, sőt, egyikünk, talán a Tomi –– apja a külügyben dolgozott –– arról is értesült, hogy efféle trippek begyűjtésére Amszterdam lesz számunkra a legalkalmasabb város. Meg ugye Hobo meg a Bill is megénekelte a Tranzit-bluesban, nos, akkor meg mire várunk?

> Éjszaka volt, mikor elindultunk
> egy benzinkútnál megvacsoráztunk
> München körül tökig eláztunk,
> a forintunkkal jól megfáztunk.
> A vámosok túl korán keltek,
> a hollandoknál füvet kerestek
> blues Transit Blues
>
> Transit Blues, Hobo / Deák Bill

Nosza, nyári munkáinkból néhány százas feszítette a zsebeinket, hopi, irány akkor **Amszterdam** (Várjatok, melyik ország is az?). Egy testvérpár volt a fő szervező, akiknek volt valami ismerősük a városban, illetve sikerült valami hamisított vonatjegyet szerezniük, tehát a terv megvolt; nem nevezném briliáns vagy veretes tervnek, sőt talán kissé elnagyoltuk, de ezt igazán nem tudtuk felmérni akkor és ott, hogy bizony a holland főváros akkor Budapesttől messze volt.

Nagyon-nagyon messze. Szóval a terv az volt, hogy majd néhány nap múlva találkozunk a központi

pályaudvaron. Le is írták nekünk, **Amsterdam Centraal** két *„a”*-val, és majd lesz valami.

Péterrel úgy döntöttünk, hogy mi maradunk a szokásos hüvelykujj egyensúlyozás, azaz a autóstop mellett, hiszen a Balatonra is így jutottunk le többször is Pestről. Sejtettük, hogy a távolság ezúttal egy kicsit több lesz, de vittünk magunkkal hálózsákot meg cseh fémvázas hátizsákokat Globus májkrémkonzervekkel rendesen megpakolva –– ez már máskor is bevált.

Aztán az ominózus nap reggelén kiáltunk az Osztyához (az Osztapenkó szobor az M1-M7 bevezetőnél, Budaörs határában), aki akkor még mindig nem váltott lépést. Az elzúgó teherautó és Trabantáradat mellett, a szeméttel teli árok szélén felpingáltuk egy kartonpapírra, hogy aztmondja **„Amsterdam”**.

Aztán vártunk. Az elzúgó autók vezetőinek a fején láttuk az értetlenséget, hogy próbálták értelmezni a leírtakat. Merthogy **„Balaton”**, vagy **„Tatabánya”** még oké, de mi ez? És hol van? És tényleg ennyire hülyék ezek, hogy azt hiszik…

Igen, ennyire hülyék voltunk, de a speciálisan nagyon hülyéknek, akik soha nem veszik észre a valóság rájuk szabott határait, külön védőszentjeik vannak. Illetve ez egy egész komoly védőszent-részleg lehet, ahol a heveny facepalmozás után mindig bejelentkezik egy eléggé flúgos és erősen tikkelő védőszent, hogy oké, ő vállalja az eszementeket. Tudom, nekem személyesen komoly tapasztalatom van ezzel a részleggel (illetve nekik velem), szerintem nem is külön aktám, hanem külön trezorom van ott.

Szóval ahogy ott stíröltük a reggeli forgalmat, az meg minket, a belső sávból kisorolt egy bazi nagy Mercedes, és mintha a világ legterményesebb dolga ez lett volna, közölte németül, hogy *„St. Pölten jó lesz?”* Fogalmunk sem volt róla persze, hogy az hol van, mert csak olyan térképünk volt, ahol csak a jelentősebb megállóink szerepeltek, úgymint **Bécs**, **Nürnberg**, **Frankfurt**, **Köln** meg **Amsterdam**, de a fazon megnyugtatott minket, hogy irányban maradunk.

Így Bécsen a Gürtelen keresztül szépen átszáguldottunk. Ez volt nagyjából az általunk ismert világ legtávolabbi bástyája, mint Frodónak a Megyét elhagyva mondjuk **Bree**. A sofőr egyáltalán nem akadt fenn azon, hogy hová megyünk, töredékes angolunkkal azért beszélgettünk –– jóh, szóval kommunikálgattunk –– az úton. Külön figyelmeztetett szerencsére minket, hogy az osztrák zsandárok nem szeretik, ha az autópályák szélén valaki is stoppolgat, így inkább a benzinkutak kijáratánál tegyük ezt.

A dolog működött is, külön kultúrsokk volt számunkra, amikor egy nappal később, valahol a **Mondsee**nél az osztrák rendőrök teljesen emberi hangon beszéltek velünk, és miután ellenőrizték a papírjainkat, jó utat kívántak nekünk. Nekünk, *kádár gyermekei*nek, akiket a gumibotos tapló rendőrök kergettek stoppolás közben-helyett, mert az már milyen közösségellenes cselekedet, szóval nekünk ez egy lenyűgözően új jelenség volt.

Kezdtük rákapni a nyugat ízére. No, persze nem az élelmiszereken keresztül, mert az árakat elnézve és a schillingeket átszámolva inkább még tovább porcióztuk a Globust, de. A benzinkutakon az emberek barátságosak voltak, a WC-kben volt zuhanyzó, néha sikerült elkunyiznunk a kulcsát, máskor meg –– mint igazi csodabogarakat –– meghívtak egy szendvicsre és kólára, és beszéltek és beszélgettek.

Persze, hogy szűk keresztmetszet volt az a 300 szavas angol készlet, de vittünk magunkkal angol szótárt, és ott jött számomra a felismerés, ami mindmáig megmaradt bennem, hogy **Európában már itthon vagyok**. Leginkább kamionosok, törökök, csehek, bolgárok és németek vettek fel minket, térképre nem igazán volt szükségünk, elmagyarázták, hogy merre kell továbbmennünk.

Közben megkínáltak minket a hazai baklavájukból, csevapcsicsijükből meg dobozos sörükből. Az

Alpok, még ha csak távolról is, levett minket a lábunkról. Az autópályák, az a számukra ismeretlen rendszer és rendezettség, az **„én itt itthon vagyok”** érzése egyre inkább mindkettőnket meggyőzte a felől, hogy igen, itt és így szeretnénk élni.

Este a benzinkutakhoz közeli lekaszált rétek szélén aludtunk a kellemes nyár eleji hűvösben, az eső elől behúzódtunk az utak alatti átereszekbe, hallgattuk az autópálya közeli zúgását és próbáltuk kidumálni és megemészteni azt, amit napközben megéltünk. Az osztrák–német határra külön felhívták a vezetők a figyelmet, hogy ott kelet-európai stopposként nem egyszerű átjutni, de a török kamionos egy szőrös-laza csuklómodulattal nyújtotta a határőr felé a papírjainkat a sajátja mellett, az meg csak biccentett, és intett, hogy tovább.

Ő Münchenig vitt minket, ott kissé elkeveredtünk az autópályák sokaságában, először Olaszország irányába indultunk volna tovább, de aztán azt hiszem, egy belga furgonos kimentett és visszaállított minket a helyes irányra, **Nürnberg** felé. Simán visszafordult velünk és visszavitt minket egy közeli bezinkútig, majd ismét visszakanyarodott Innsbruck felé.

Ezek a város és országnevek, tájegységek nevei lassan kezdtek számomra is tartalommal megtelni. Korábban is hallottuk őket, de olyan távoliak hatottak, hogy simán felcserélhetők voltak mondjuk a naprendszer bolygóinak a neveivel.

És harmadnap az is lassan összeállt számunkra, hogy ez még mindig csak a félút, úgyhogy Amszterdam azért lehet, hogy kissé arrébb esik, mint a Balcsi, vagy akár bármi, amit eddig meglátogattunk. **Leverkusen**nél egy idősebb házaspár vett fel minket egy félelmetes méretű Mercedessel. Elnosztalgiáztak Amszterdam felett, mert amikor még fiatalok voltak, gyakran jártak oda, és hogy milyen csodaszép a város. Komolyan érdeklődtek a kommunizmusról, hogy tényleg kimúlt? (*sajnos nem, csak átalakult valami ugyancsak ocsmány dologgá, de akkor ezt még nem tudtuk*).

Düsseldorfba tartottak, és felajánlották, hogy elvisznek a vasútállomásra, onnan könnyebb lesz eljutni a célunkhoz. Mondtuk, hogy hát ennek volna némi anyagi akadálya, de az idős úr csak vigyorgott és legyintett. Meghívtak minket egy-egy vonatjegyre és néhány szendvicsre meg kólára, sőt pár dm-et csúsztattak nekünk búcsúajándékként. Ahogy a vonat kifutott a pályaudvarról és ők még integettek nekünk, teljesen ismeretlen embereknek, nos azt a pillanatot se nagyon tudom azóta sem leírni.

Két pofára zabáltuk a finom – és számunkra megfizethetetlen – szendvicseket a patyolat tisztaságú vonaton, és azon ábrándoztunk, hogy egyszer majd saját zsebből és passzióból is meg tudjuk majd tenni ezt az utat. Persze késtünk az érkezéssel a **Centraal**-on (két „a”-val), a többiek már felszívódtak, de sebaj, célt értünk.

Tátott szájjal szédelegtünk a városban, mint az egyszeri tanyasi gyerekek, akik először keverednek városba, és szédülnek az aszfalton a letaposott sarkú gumicsizmájukban. Gyorsan összesodródtunk a helyi szubkultúrával, amerikai hippik és német punkok is voltak köztük szép számban.

Ők gyorsan kioktattak minket, hogy hol lehet ingyen meleg kaját tarhálni (*harre Krisna*), hogyan lehet némi aprót keresni (*reggel a halpiacon, rekeszt kell segíteni rakodni*), meg persze hol van olcsó pia és marihuana (*a piroslámpás negyed szélén*).

Belezuhantunk valami zúgó és örvénylő, színes és lenyűgöző forgatagba, és magával rántott minket. Filmélményeink öltöttek testet, a multikulti lehengerelt minket, és tök mindegy, hogy éhesek voltunk, vagy éppen fáztunk és a dokkoknál egy elhagyott raktárba behúzódva aludtunk, (ezt otthon is elég gyakran megtettük). Itt megtaláltuk azt, amit otthon mindaddig hiába kerestünk; a szabadságunkat

és bizonyos értelemben az egyre jobban körvonalazodó életünket.

Hajnalban kimentünk a dokkokhoz, és mivel jó erőben voltunk, gyorsan találtunk magunknak némi hórukk munkát. Főleg rekeszeket rakodtunk a kisebb hajókra, segítettünk köteleket bogozni, halászhálót tisztítani és foltozni. Rájöttünk, hogy simán tudunk annyi pénzt keresni pár hét alatt, hogy hazafelé majd vonattal is mehetünk, úgy, hogy minden este azért elmegyünk még kocsmázni is újdonsült ismerőseinkkel. Az ismerőseink pedig megerősítették a feltételezéseinket, hogy a magyar bizony nem világnyelv. Angol és német. Ezek azok a nyelvek, amikkel Európában el lehet boldogulni.

Persze a marihuana kipróbálása után arra is rájöttünk, hogy ezért idejönni, Amszterdamba, eléggé röhejes vállalkozás volt. De a klubbokért, a szuper közösségért, azt megélni, hogy ilyen is van, hogy pörög az élet, és koncertek és jó beszélgetések olyan emberekkel, akiket öt perce ismertem meg, na az már valami, az számított. Meg az, hogy nem is olyan nehéz munkával is meg lehet élni – na jó, olyan sok adót azért akkor és ott nem fizettünk utána, de az már majd egy későbbi felismeréshez vezet el.

És nagyon élveztem a munkát a nyikorgó hajókon, a sószagú levegőn, ahogy az éhenkórász sirályok lejmolták el minden szendvicsem utolsó falatjait. Két nappal mielőtt elindultunk volna haza, Péter eltűnt. Először fel sem tűnt igazán, ez többször előfordult, nem voltunk egymáshoz ragasztva. Akkor kezdett gyanússá válni a dolog, amikor Anna, a helyi piroslámpás negyed hivatalosan is bejelentett alkalmazottja, haúgytetszik kurva, lejött őt keresni a törzshelyünkre.

Mondtam neki is, amit tudtam, meg azt hogy holnapután terveztünk hazamenni, mire a lány elmodta, hogy ő úgy tudja, Péter nem igazán akart hazamenni. Jó neki nem is igazán volt hova, a családi háttere, ilyen bulvárosan fogalmazva *„zűrös”* volt (mondjuk az enyém se sokkal jobb). Aztán Anna is, Péter is felszívódott, én meg tartottam magam a terveimhez, és a két „a” betűs főpályaudvaron megvettem a fiataloknak rendkívül kedvezményes áron osztogatott vonatjegyet Frankfurtig, majd onnan Budapestre, egy éjszakai vonatra.

Már amikor nekilendült a vonat a pályaudvarról, kezdett kikelni bennem az az érzés, hogy *nem hazafelé megyek*. A vonat szinte hangtalanul vágtázott át Hollandián, Frankfurtban a hatalmas állomáscsarnokban visszhangoztak a német városnevek, ahová a vonatok indultak, meg ahonnan érkeztek. De ez már valahogy olyan ismerős volt, még úgy is, hogy egy szót nem értettem. Meg tudtam fizetni a híg német kávét és a főtt szafaládét sok mustárral és savanykás bajor kenyérrel a csarnok végén a kioszkoknál, és egy kicsit úgy eljátszottam a gondolattal, hogy milyen érzés lenne itt élni. Meg hogy ez a fasz hová tűnt.

Hegyeshalom felé a kalauzok mosolya egyre szűkebbre húzódott, a magyar határőr felforgatta a hátizsákomat és undorodva csapta a tartalmát a két ülés közé, közben hippi fasznak titulált. Jó, ebben persze igaza is lehetett akár. A Keleti pályaudvart, aminek mindig szerettem az auráját, most valahogy sokkal szürkébbnek és kihaltabbnak láttam, mint máskor. Egy pár hónappal korábban és egy másik életemben.

20 évvel később

Egy mosókonyhából
neki a világnak,
mindegy az, hogy mi lesz,
az, hogy majd mi lesz,

csak ne ez a dal legyen.
Túl, túl az éveken.

Cseh Tamás

Éppen az **Unter den Linden**en sétáltam **Berlin**ben, lassan közeledtem a Brandenburgi kapu felé. Szeretem Berlint, szeretem **Wim Wenders** filmjeiből, a maga zivataros történelméből, és szeretem azt hogy Németország fővárosa pont olyan, mintha nem is német volna, és ahol egy rejtett és füstös klub mélyén esténként **Nick Cave** mormol mély hangján a mikrofonba.

Nürbergtől nem messze egy kis faluban lakom a családommal, nejemmel, akivel Stuttgártban ismerkedtem meg, de mindketten magyarok vagyunk. Ez a kölykeinkről már kevésbé mondható el, ők négyen inkább már németek. Nyilván beszélnek ők is magyarul, de ha mondok nekik valamit magyarul, sokszor németül válaszolnak, mert az már jobban *„kézreáll”* nekik.

Berlinbe egy konferenciára érkeztem, egy nagy német cégnél nagyon speciális villamos rendszerek tervezésével és programozásával foglalkozok. Főnökömet nem kellett sokáig piszkálnom, hogy kifizettessem vele a részvételemet, mondta, hogy még van bőven keret, kár lenne veszni hagyni. A nyár lassan lopózott be a városba, időm volt bőven, élveztem a nyüzgést, hogy csak úgy beülhetek egy kávézóba, és nézelődhetek.

Már éppen a fejembe vette magát egy nagy csésze kávé gondolata, amikor egy arc kivált a tömegből. Engem nézett, az utca túloldaláról. Én is néztem, tudtam hogy ismerem, és tudtam, hogy ő is ezért néz. Ő kapcsolt először: *„Sanya, te fasz, te lennél az?”* Nyilván a magyar nyelvnek is vannak gondolati mélységei, és ez így igencsak a felszínt karcolta, de kiállta annak a pillanatnak a próbáját. *„Nebassz Peti, te meg hogy kerülsz ide?”* A feltörő emlékeket gyorsan egy közeli kocsmában kezdük el felfejteni.

– Azért jól eltűntél, te alja rohadék, vagy két napig kerestelek!
– Hát, így jött ki a lépés. Kihajóztam.
– Kijózandottáááál?
– Ja nem, azt azért nem, kihajóztam.

Szóval tényleg nem volt kedve hazajönni, azaz hazamenni. Otthon a nővérénél lakott, annak a két gyereke, meg a férje mellett egy kis, két és fél szobás panellakásban. És ott nem igazán hiányolta senki. Várj, inkább átváltom a nézőszöget, és megpróbálom úgy mesélni az elhangzottakat, mint ahogy azt ő mondta el nekem:

Tudtam, hogy nem fogok visszamenni. Rettenetesen élveztem a szabadságot, ami ott, Amszterdamban ránk szakadt, és tudtam, hogy nem tudnék ezek után otthon, abban a panelban, a nővéremék terhére lenni. Láttam, hogy tudok pénzt keresni, még ha nem is teljesen legális módon, de. Anna kiszámolta, hogy összeköltözhetnénk, és úgy kezdhetnénk valamit. Még akár benne is lettem volna, de aztán minden másként alakult.

Este tudod, azért rettenetesen berúgtunk azzal a pánk gyerekkel (*„- ja igen, Karl vagy mi volt a neve, a tarajkarl.”*). Másnap te még ott horpasztottál a raktárban, én meg baromira éhes lettem. Korán reggel azt hiszem, valamilyen **Pink Anker** volt a neve, szóval csak az a késdobáló volt nyitva a hosszú mólónál. Elmentem oda, hogy vegyek pár croissant, de pénzügyileg ugyancsak megtépázott az előző este.

Egy nagy szakálú faszi jött be, és először hollandul, majd angolul is dolgozót keresett valami

konyhába. Ah, mondtam magamnak, egy konyhában csak van valami kaja, és intettem neki. Retteneses kiejtése jól passzolt a gyarta angol tudásomhoz, így szerencsésen elbeszéltünk egymás mellett. Én azt hittem, hogy valami kocsmába (folyton a *kantin* szót ismételgette) keres konyhai kisegítőt. Ő meg szakácsot keresett egy hosszújáratú konténerszállító hajóra, azonnali belépéssel, mert a hajó pár órán belül indult, és a korábbi pakisztáni szakácsnak nyoma veszett (később kiderült, elment Rotterdamba taxisofőrnek).

Mondtam neki, ok, ok, hozom a hátizsákomat. Kérdezte, hogy a papírjaim rendben vannak-e, mutattam az útlevelemet. Meglehetősen ideges lett, nem pont erre gondolt, de azt mondta, valahogy megoldjuk. Beugrottam a raktárba, felkaptam a hátizsákomat, olyan édesdeden horkoltál, mint aki éppen meghalni készül, úgyhogy nem ébresztettelek fel.

Gyorsan az altiszttel, mert az volt a szakállas, egyébként egy spanyol származású holland, elmentünk egy kikötői hivatalba, ahol mondjuk úgy, *csökkentett bürokratikus ügymenettel* kiállították a tengerész papírjaimat. Amikor azt kézhez vettem, akkor esett le, hogy voltaképpen egy hajóra szerződtem le.

Végül is mindegy, a tervem az volt, hogy nincs tervem, így ez pontosan beleillett az elképzeléseimbe. A próbaidő után még két évet írtam alá a hajón, de azért addig még történt egy s más. Például a személyzet tagjai többször kergettek késekkel, evőeszközökkel meg tányérokkal. A hajó szerencsére jó nagy, én pedig fiatal voltam és kurva gyors, úgyhogy túléltem a kezdeti nehézségeket.

Szóval amikor megmutatta a szakállas a kajütömet meg azt a baszott nagy, rettenetes méretű edényekkel meg gépekkel felszerelt konyhát, akkor esett le számomra, hogy ez azért csúnya kapufa volt így blöffből bevállalni. Otthon maximum azzal a kis vájlinggal főztem néha ezt meg azt, mondjuk azt a kínai tésztalevest a két kis zsacskós komponenssel, de nem ilyen 200 literes gőzös üstökkel.

Mindegy, szerencsére csak az egyik paki pattant meg taxisnak, a haverja az ott maradt, és segített némileg kiismerni magam az új környezetben. Ő sem tudott főzni (ellenben gyorsan tudott futni és jó tempóban tért ki a felé elhajított tárgyak elől), de tudta, hogy hol a kajaraktár meg a mélyhűtők és hogyan kell bekapcsolni ezeket a konyhai cuccokat.

Ő a következő rotterdami fuvarkor csapott fel taxisnak, a haverjával, és állítólag tényleg úgy, mint a filmeken: Egy engedéllyel tolták az ipart (paki-paki, különböztesd meg őket). Amíg az egyik vezetett a másik a csomagtartóban hesszelt. Én meg belejöttem a konyhába. Egyrészt mert ötven kurva ideges és éhes tengerész jó inspirációs forrás tud lenni, ha már szakácsnak adtad ki magad. Másrészt mert tetszett.

Amikor a szakállas leírta, hogy mennyi fizetést akar adni, én becsszó, majdnem elsírtam magamat. A nővérem éves ápolónői fizetése volt annyi, és akkor még hol voltam egy rendes fizetéstől. A kapitánnyal meg az elsőtiszttel jól összehaverkodtunk az üldözéses jelenetes időszak után, miután már sikerült felülemelkedtem a konyhai káoszon.

Nyilván megtanultam főzni, de amikor ők megtudták, hogy szeretnék még tanulni, segítettek és elkezdtek lökdösni a cégvezetésnél is. Szerencsére az utóbbi tíz évben iszonyú boom volt a konténerszállítás piacán, a cég akár orángutánokat is kinevezne hajóskapitánynak, ha azok indőnként nem szarnának spontán maguk alá.

Szóval beiskoláztak Szingapúrban, az akadémiára, és most már, három éve egy ilyen konténerszállítót viszek kapitányként, Rotterdam és Kína között. Van két lányom, maláj nejemmel Szingapúrban élünk. *„-És a konyhával mi lett?"*

Ah, röhögni fogsz. Még kapitányként is néha lemegyek a konyhára és rittyentek egy vörösboros

gulyást, nokednivel. Nosztalgiából. 120 főre.

Aznap este ittunk. Sokat ittunk. Ő is egy megbeszélésen volt Németországban, de még soha nem járt Berlinben, így eljött megnézni a várost. Aztán persze a sors felülírta a csendes városnézéses tervet. Egy meglehetősen zajos városnézés lett belőle.

Nagyon sok ismerősöm volt Magyarországon, és ez a közeg, amiben éltem, valahogy megindult akkor világgá. Mint amikor a felrázott kólásüveget egy laza csuklómozdulattal felnyitjuk, csak hogy néhány órával később hadakozhassunk a ruhánkra száradt cukorra érkező darazsakkal.

Az ismerettségem szétszóródott a Földön, nem tudok olyan kontinensre, olyan országba belépni, hogy ott ne éljen már pár ismerősöm, akikkel ne lenne pár történetem. Ha érdekel, szívesen megosztom még pár történetemet veled. Az eddigi történeteimet itt találod:

Hasonló írások itt, a passport-on

Karantén napló 1: A karantén
Karantén napló 2: Sydney-ből Tasmaniába
Japán üzembehelyezés
A család szeme fénye
A vlagyivosztoki kitérő
WC akták

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05
2021, 1989, annekdota, én-blog, humor, Amsterdam, Nürnberg, Berlin, autóstop, konténer, hajó, marihuana, Hollandia, Németország, Budapest, Bécs, Ausztria, trip, menjünk világgá, világjáró, napló

Bejegyzésmegtekintések száma: 132

From:
http://bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
http://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:amszterdam

Last update: **2026/08/18 07:30**